

Acte de Présence – deel IX

**De
Arrogantie
van de
voorziening**

I. M. Everist

Thriller

St. Vallanceshire...

De beklemmende, onaangename dagen waren voor haar in weloverwogen afzondering langzaam voorbijgekropen. Momenten van bezinning, pijnlijke, confronterende herinneringen en terugkerende zorgwekkend onstuimige en onsaamenhangende flarden in onrustige, woelige nachten en tot in het zweet badende nachtmerries beheersten de nachtrust. Ze trok zich in de lichtelijk schaduwrijke werkkamer terug en zocht naar innerlijk balans, rust en stilte naar wegen en middelen de vlam van de onzichtbare ziel en zaligheid te hervinden. Het laatste onderzoek naar aanleiding van de dood van haar hartsvriendin Donna Restarick en de nauwe betrokkenheid van het grimmige Huis, te Dyonahill, had diepere sporen achtergelaten dan ze aanvankelijk vermoedig veronderstelde. Ze voerde een vruchteloze innerlijke tweestrijd van erkenning van overmacht of onmacht dat er zoveel vragen onbeantwoord bleven en ze wegens variabelen moeite ondervond telkens weer een eenduidig standpunt in te nemen. Het knaagde dat een groep mensen spoorloos verdween en dat toegang tot het Huis ter voortzetting van een onderzoek op last van bevoegde, hogere autoriteiten als oninneembare vesting was gesloten. Ze werd na intensief verhoor als '*persona non grata*' neergezet en verstaan gegeven dat verdere bemoeienis niet werd getolereerd. De zaak was voor een 'doorsnee eenvoudige burger met te grote aspiraties' te groot, te omvangrijk en met internationale invloeden te complex en te gevaarlijk te doorgronden. Het was een onmogelijke opgave. Men nam haar met verdeckte termen netjes, maar betuttelend tegen roekeloos gedrag in bescherming. Ze had de smoor erin, want ze kon de openlijke terechtwijzing, uitsluiting en heenzending maar moeilijk aanvaarden en betrachtte het voorval als een persoonlijke belediging. De twijfel dat ten grondslag uit misplaatst mannelijke superioriteitsgevoel louter het geslacht betrof bleef knagen...

Ze briepte bij thuiskomst en had het manteljasje wild in de hoek van de hal gesmeten. De actie getuigde van een hooglopende emotie.

Ze zei met overslaande stem: 'Dwazen! Hoogvliegers! De doofpot, achter de schermen in de keuken van de veiligheidsdiensten, pruttelt op het vuur! Wie weet met welke brouwsels de kwakzalvers op de proppen komen om ons als kleuters in slaap te sussen? Of ons met verdraaide feiten een rad voor de ogen wil draaien...'

Vera sloeg de tirade met gekruiste armen kalm gade en liet haar geduldig uitrazen. Ze trommelde met de vingertoppen op de bovenarmen, volgde de stampvoetende vriendin zwijgzaam de trap op en bleef in de deuropening van de werkkamer stilstaan. Ze plofte in een oude, stoffige fauteuil neer, griste krampachtig naar een sigarettendoosje en stak een sigaret op. Haar lichaam trilde. Ze blies een grote rookwolk uit, beet verbeterd op de onderlip en haar blik gleed naar Vera...

Vera vroeg: 'Uitgeraasd, jonge dame? Of bereid jij je voor op de tweede acte van de verongelijkte onewomanshow: hoe ik me als klein meisje aanstel, terwijl ik beter weet. Je kent als geen ander de aangewende spelregels van diensten om maatschappelijk paniek, gezichtsverlies en verdere aantasting van geloofwaardigheid, orde en gezag te voorkomen. Men zal nooit ofte nimmer toegeven dat ze in handeling, controle, toezicht en handhaving tekortschoten of dat ze niet feilloos opereren of met verklaringen komen die handen op elkaar doen slaan. Men hult zich in stilzwijgen en geeft aan ruchtbaarheid geen voeding of had je soms een andere houding verwacht? Niet iedereen laat zich door emoties of het leedwezen van het verlies van Donna leiden als er vele anderen hetzelfde lot ondervonden en dat weet je. Je kunt je de naïviteit niet veroorloven anders te denken of te hopen. Zodra de geoliede machinerie in de ijver voortdondert bepalen bureaucratische machinisten onafwendbaar de eindbestemming en is er onderweg geen over-, in- of uitstapstation. Je moet de zaak loslaten en wel nu... De geesten van het verleden de rust gunnen, maar bovenal je eigen geest beschermen. Het waren je eigen woorden: je moet grenzen stellen, want obsessie en waanzin liggen anders op de loer. Je wilt graag uit een krachtig rechtvaardigheidsgevoel de aardse spreekbuis van de geschiedenis zijn, en dat siert je, maar het is onmogelijk de stem van iedereen uit

te willen dragen. Concentreer je op het groter geheel, want vergeet niet, Donna koos ervoor van dat grotere geheel deel uit te maken... Je pleegt geen verraad aan haar of doet de nagedachtenis geweld aan noch verwacht iemand dat je haar vergeet, maar het is beter dat haar stem in dat geheel opgaat, opdat het vervolg geen persoonlijke queeste van het hart wordt en anderen geen recht wordt aangedaan. In deze buitengewone zaak is ervaring geen vriend of lijkt me intuïtie geen betrouwbare bron van kennis en wetenschap, maar volstreekte vreemdelingen, die zich zonder voorkennis vaak als slechte raadgevers tonen... Beteugel de emoties, want met het verlies van objectiviteit en analytisch vermogen loert kwetsbaarheid. Hoe formuleerde je het ook alweer treffend? Aanpassing is het sleutelwoord tot ontwikkeling en transformatie? Misschien is het moment aangebroken dat je de opvatting in praktijk brengt.'

Ze knikte instemmend, beet op de onderlip en nam een lui ogend, hangende zithouding aan, terwijl een rooksluier door de neus ontsnapte: 'Je hebt gelijk... Ik moet ervoor waken dat ik mijzelf niet verlies in een strijd van persoonlijk verlangen met de kille realiteit of feiten verdraai omdat de waarheid me niet aanstaat of het geschetste ideaalbeeld niet volstaat. Wat stel je voor?'

'Een tijdelijke verandering van beleving van omgeving is heilzaam en brengt je misschien tot rust en nieuwe inzichten, Daalny... Je moet het boek: St. Vallanceshire, even dichtslaan en opzij leggen, gewoon even vandaan van de zorgen, spanningen en stress...'

'Waarom bekruipt me het vreemde gevoel dat je me voorzichtig iets bij probeert te brengen?

Meestal betreft het iets dat ik niet graag wil. Waar denk je aan?'

'Het is voor je eigen bestwil en staat niet open ter discussie. Ik denk aan een idyllisch kustdorp of beter gezegd ingeslapen gehucht dat je bekend is... 'Old Hidewall'... We waren twee jaar geleden een paar weken er op bezoek, weet je nog? Het historische, charmante, maar in een onherbergzaam gebied afgelegen vesting met schanswallen en zichtbare archeologische restanten uit de 18e eeuw. Het schilderachtige beekje met bruggetjes dwars door het dorp, de watermolen en... Je vond het daar heerlijk... Je kwam er echt tot je rust, hoewel je vaak in het kapelletje was en meer interesse toonde in de geschiedenis van de kleine gemeenschap...'

Ze herinnerde en knikte: 'Old Hidewall schittert aan de buitenzijde als een conservatief georiënteerd oord dat voor verdwaalde bezoekers of beter gezegd: buitenstaanders, de folklore, traditie en cultuur in ere houdt, maar binnenskamers geheimhoudt wat geheim moet blijven. Het oord wordt slechts met een klein, vaag stipje als een vergeten, onbeduidend spookstadje zonder toegangswegen op de landkaart aangemerkt, maar diende eertijds door de prachtige, strategische ligging aan de kust als doorvoerpoort van de zee naar het vaste land. Het is eeuwig zonde, want Old Hidewall verloor de betekenis van status als sleutelmeester van de poort en dat al sinds de middeleeuwen. Wie weet waarheen het anders had geleid, Vera...? De afnemende interesse en belangstelling van hogere overheden en inkrumping van de infrastructuur zijn stille getuigen van het verval en men ter instandhouding genoeg neemt met de archeologische bemoeienis van de regionale 'historische monumentenzorg', die met opgerichte replica's de authentieke dorpsgeschiedenis laat herleven. Het dorp schitterde ook de vorige eeuw in de annalen in de Bijbelse zin verantwoord in eenvoud en benoemde elke fase in de levensloop, in de ruimste zin van het woord, van de ingezetene als de schikking van God. Misstanden, misdrijven of onverklaarbaar ontwrichtende gebeurtenissen worden cryptisch omschreven en ik kreeg de indruk dat de gemeenschap destijds het recht vaak in eigen hand nam en op basis van een oordeel van een 12-koppige, vooraanstaande juryleden een samengesteld militie handelde. Geloof het of niet, maar er bestond een heuse lijst van maximale strafbepaling voor elke begane zonde die indruiste tegen de gemeenschapszin, maar de achterliggende verklaringen, motieven en omstandigheden verdwenen in de mist van de tijd... Het is enerzijds niet bevreedend, maar anderzijds wel verbijsterend of beter gezegd ontluisterend dat de dorpse kronieken zo flinterdun zijn en kennelijk algemeen aanvaard een vertekend beeld weergeeft. Pas in de vorige eeuw ging het grondgebied op in een aangewezen jurisdictie en werd toegevoegd aan het district 'End Willows'. Er volgde aanvankelijk protest en verzet van de gemeenschap, maar één van de compromissen behelsde een merkwaardig verjaringstermijn dat de gemoederen suste. Dat betekende, achteraf geen eventuele strafrechtelijke vervolgingen, maar het lijkt me stug dat er ook maar één aangifte volgde... De gemeenschap begon als het ware met een schone lei en menig

onopgelost mysterie verdween 3 a 4 generaties later voorgoed onder de aarde...'

'Ik ben onder de indruk. Het is dat ik soms écht aan je bewonder... Je zoekt waar je ook maar te pas en onpas opduikt voor zover mogelijk alles tot op de bodem uit. Je schittert weliswaar dan bij de meeste sociale activiteiten door afwezigheid en gaat onnavolgbaar als een einzelgänger je eigen gang, maar...'

Ze viel haar in de rede: 'Ik voel me ter dagbesteding niet aangetrokken tot triviale beuzelarijen. Ik ben geen oud, advocaat lepelend mens dat zich laat verleiden tot in weer en wind eindeloos lange veldwandelingen, dakpan- en melkbus schilderen, kleien en pottenbakken of borduurwerkjes of in een keukentje met een roze keukenschort ervoor het brooddeeg kneedt, terwijl ik ook de omgeving kan verkennen. Ik ben geen brave huis-tuin-keukenprinses, dat weet je toch...?'

'Ik wist waaraan ik met je begon... Je bent meer een roekeloze drank-drugs-nachtclubkoningin met weinig affiniteit voor typisch burgerlijke 'meisjeszaken'. Sommigen noemen je zelfs 'Ms. Ad Fundum'. Je afwezigheid werd mede door je vrij geestige, energieke persoonlijkheid vergeven, want je bracht leven in de brouwerij en men ziet je graag terug. Men was ongeveinsd verbaasd kennis te maken met een moderne, stadse jonge dame die niet voldeed aan het verfijnde beeld dat men aanvankelijk van je kreeg. Je gooide in korte tijd, en niet tot ieders tevredenheid, alle vooroordelen overboord en je in een lange broek en opzichtige outfit gedroeg als een jongeman, die dronk, rookte en feestte met jongeren in een zogenaamde, afgelegen illegale drankschuur. Een groep, voornamelijk ouderen en het bestuur van de vrouwenbeweging, sprak achteraf er schande van, maar de rede van de veldwachter die daags na het voorval een gesloten bijeenkomst voorzat en voor je opnam: 'Het dorp moet aanvaarden dat de wereld niet bij de dorpsgrens eindigt en dat toenemende ongewenste, misschien verderfelijke moderne invloeden, ook door vrouwen, zich niet langer meer laten weerhouden door een oud vastgeroest gedachtegoed. Vergeet niet, het is de wet die de politie handhaaft, niet de filosofie van de dorpsraad, de vrouwenbeweging of een kerkgenootschap. Welk moreel oordeel men ook velt van het morele kompas dat de pittige Ms. Dawson aanhangt, het enige dat ik haar ten laste kan leggen of vermanend erover kan aanspreken is vermeende openbaar dronkenschap... Er zijn verder geen overtredingen vastgesteld noch concrete meldingen gerapporteerd en werd Ms. Dawson in goede handen opgevangen... Je was kennelijk elk station van schaamtegevoel of realiteitsbesef voorbij en sliep op uitnodiging van de koster de roes uit in een bijkamertje van de kosterij...'

Ze grinnikte geamuseerd: 'Wat wil je na zoveel drank...? Geloof me, Vera, een gemeenschap houdt nooit alle kikkers in de kruiwagen en een verdeeld huis houdt nooit stand. Een deel van de zwijgende gemeenschap was die avond aanwezig en liet elkaar in de stiekeme huisvlucht delen, als je begrijpt wat ik bedoel... Mijn beeld van het landleven veranderde drastisch met ze... Maar ik mocht de markante Remco Jarre... Eh, de veldwachter, graag... Hij ontbood me daags na de bijeenkomst en ontving me op zijn kantoor, wat niet meer was dan een werktafeltje in een kamertje in zijn eigen woonhuis. Er was tegen het huis een modern gebouwtje met twee cellen gebouwd, waar eventuele verdachten maximaal voor een nacht verbleven, voordat ze werden overgeplaatst. Het oogde allemaal als een decor in een westernfilm. Onnodig te zeggen dat het zelden gebeurde, omdat de meeste problemen achter gesloten deuren intern werden opgelost, strafrechtelijke vervolging uitbleef en echte misdrijven zelden voorkwamen. Er volgde onder het genot van koffie een corrigerend gesprek en ik erken dat mijn escapade hem in een precair pakket bracht. Ik verontschuldigde me, beloofde beterschap en verliet hem na een officiële waarschuwing.'

'Je had geluk, het had immers ook anders kunnen aflopen.'

Ze knikte met enige aarzeling: 'Er waren ook invloedrijke stemmen die voor me pleitten... De koster, bijvoorbeeld, Wilbur, was zijn oudere broer die ook het feest bijwoonde. Ik leerde het fuifnummer daar aan de provisorische bar kennen en toen ik me aan hem voorstelde antwoordde hij met dubbele tong en bleek geen man van formaliteiten: ik ben Wilbur, de medeorganisator en zo dronken als een tempelier... Hij was de hofleverancier van absint en die avond zonder meer en ongetwijfeld één van de grootste afnemers. Ik voelde me een enthousiaste amateur in vergelijking met wat hij naar binnen goot... Hij toonde zich een ware heer en bood me een slaapplek aan.'

'Ook omdat hij, gezien het late tijdstip, niemand in Seacrown Arms, het dorpsshotel, wilde wekken

en ermee hoopte een confrontatie met de uitbaatster te voorkomen...'

Ze herinnerde: 'Mrs. Eva Hazzard, zijn... eh, calorierijke, dominante moeder... Hoe kon ik haar vergeten? Je kreeg het gevoel dat ze bij elke maaltijd controlerend in de eetzaal rondliep en keek of je het bordje netjes leegat, maar toegegeven, de keuken was subliem en aanbevelingswaardig... Ik herinner me een jonge serveerster en kamermeisje op de achtergrond. Zwijgzaam, nogal in zichzelf gekeerd en hardwerkend... Geli heette ze, geloof ik...'

'Haar dochter... Ze is de jongste van vijf kinderen, een nakomertje, en heeft vier oudere broers... Ze is naar wat men noemt traag van begrip, sommigen zouden zeggen: achterlijk met het geestelijke vermogen van een 12-jarige, en kleeft aan haar moeder als een magneet... Je leerde Remco en Wilbur, de twee uitwonende broers, kennen en van Wilbur weet ik te vertellen dat hij wegens ongepast gedrag, drankgelag en onbetrouwbaarheid door zijn moeder uit huis werd geplaatst. Ze toonde zich echter een goede moeder, want ze wendde al haar invloed aan en bezorgde hem de baan als koster. Een strenge voorwaarde was dat hij zijn gezicht niet meer bij Seacrown Arms liet zien of zich met gasten inliet en geloof me, ze leek me het kordate type dat niet met zich liet sullen. Hoe denk je had ze gereageerd als hij jou die avond, in jouw conditie, daar had heengebracht? Een alternatief was misschien zijn broer Remco, maar die had zijn moeder vast verwittigd...'

'Sommige mannen neigen moeders alles te vertellen... Het was dus meer in eigen belang dat hij mij in de kosterij opnam.'

'Je hebt haar postuur gezien en karakter en omgangsvormen meegemaakt... Geloof jij dat hij er genadig mee was weggekomen...? Ik dacht het niet. Er zijn nog twee zoons... Quadflieg en Enzo... Quadflieg was de receptionist en Enzo de flamboyante, uitblinkende kok... Seacrown Arms is, zoals je ziet, een heus familiebedrijf...'

'Met bepaalde ouderwetse opvattingen... Weet je nog? Het was Eva die persoonlijk erop toezag dat we de sleutels van twee gescheiden eenpersoonskamer kregen, met een eenpersoonsbed en zonder verbindingsdeur of gezamenlijke badruimte. Het was, denk ik, de opgedane ervaring dat ze discretie betrachtte, hoe ze met ons omging om praatjes te voorkomen. Het was zinloos iets te veinzen, want ze interpreteerde onze relatie in een oogopslag als een doorgewinterde hotelier... Ze zei het niet echt met woorden, maar haar gezicht sprak boekdelen dat ongepast gedrag niet werd getolereerd.'

'Andere oorden, andere zeden. We waren er te gast en moesten ons aan haar huisregels houden.'

'Ik herinner me een permanente bewoner, een oudere, grijzige, statig ogende man met een forse snor en bakkebaarden in een rode ochtendjas. Hij was altijd alleen en nam tijdens het ontbijt, lunch en diner altijd plaats aan dezelfde tafel, in de hoek bij het raam. Een vriendelijke, ietwat warrige man. Ik dacht aanvankelijk dat het Mr. Hazzard betrof...'

'Ik weet wie je bedoelt, maar Eva was weduwe... Het was Mr. Roald Kendrickson...'

'Je bent buitengewoon goed geïnformeerd.'

'Ach, als iemand je alleen achterlaat maak je ter verstrooiing her en der wel eens een praatje. Mr. Kendrickson en Mr. Hazzard waren bevriende zakenpartners en oprichters van het hotel. Het was daar waar Eva haar man ontmoette, een relatie aanging en trouwde. Mr. Kendrickson was na een vechtscheiding alleenstaand en kinderloos, maar bovenal vermogend met een grijpgrage, slinkse ex-vrouw in zijn schaduw. Ik ken haar niet, maar ze werd omschreven als een vrouw met een en al ijdel vertoon. Om te verhinderen dat die vrouw, Astrid heette ze, na zijn dood, enige invloed op Seacrown Arms kreeg, werd een waterdicht plan opgevat. Op de dag van zijn pensionering, en Mr. Hazzard was ondertussen al verleden, maar formeel als begunstigde aangewezen, kreeg Eva als weduwe de eigendomsrechten van Seacrown Arms. De voorwaarde was dat Mr. Kendrickson tot aan zijn dood als permanente bewoner met gratis kost en inwoning kon worden aangemerkt en Astrid het nakijken had.'

Ze knikte: 'De oude, vreemde man met de verrekijker aan een lederen halskoord. Je kwam hem in Seacrown Arms overal bij de ramen en op balkons tegen, alsof hij buiten van het dagelijkse leven niets wilde missen. Hij deed echter nooit een stap door de voordeur naar buiten.'

'Hij was te verbonden met het huis, denk ik.'

'Ik leerde er een bont gezelschap kennen. Weet je, Vera, ik geloof dat je gelijk hebt... terugkijkend was het daar een aangenaam verblijf... Ik beken, hoe meer ik erover nadenk dat ik benieuwd ben te

weten hoe het daar nu is.'

'Ik moet je het antwoord helaas schuldig blijven, want zelden bereiken in de media nieuwsberichten uit het dorp, maar wat voor opzienbarende gebeurtenissen kunnen zich er voordoen? De meeste problemen worden daar immers onderling opgelost, toch?'

'Wellicht betekent die vrijheid voor menigeen juist de charme van het dorp, maar ik vertrouw erop dat Remco Hazzard een oogje in het zeil houdt en bij onregelmatigheden adequaat optreedt.'

Ze knikte tevreden: 'Goed, ik zal met Seacrown Arms contact opnemen en kamers reserveren.'

'Niet zo vlug, Vera. Ik heb nochtans verplichtingen met Mr. Harroquedale... De zaak: Lady Vallance Verity, weet je nog? Het kan niet wachten, ik deed immers een belofte de zaak te onderzoeken... Hij toonde zich totnutoe coulant en geduldig, maar...'

'Laat hem voorlopig maar aan mij over... Het lijkt erop dat hij jou, en alleen jou, aan het onderzoek wil laten werken... Waarom uitgerekend jij en niet een leger aan historici en experts? Hij kan zich zo'n team gemakkelijk veroorloven. Ik ken de reden niet, maar het is ook een punt waar dat heerschap tekst en uitleg over mag geven... Als hij denkt dat hij maar met de vingers hoeft te knippen en ik je zomaar laat gaan is hij bij mij aan het verkeerde adres en je kent me... Ik schroom me niet hem dat recht in het gezicht te vertellen!'

'Dat bevreesd me juist. Jouw vurige temperament is welbekend.'

'Zo lang redelijkheid niet wordt getart ben ik de kalmte zelf. Het lijkt me verstandig dat hij mijn woorden daarom ter harte neemt. Je hebt geen document ondertekent en bent nergens toe verplicht. Niemand, en zeker geen man, aan de andere zijde van de voordeurdrempel bepaalt de regels van dit huis of schrijft ons de wet voor.'

Cosgrove en Berman brachten een informeel bezoek. De voordeur was overdag zelden afgesloten. Ze klopten beleefd aan, betraden het huis en liepen Vera in de hal tegemoet. Ze was met gebalde vuisten langs de zijde vastberaden op weg naar het telefoontoestel voor een indringend gesprek met Harroquedale. Ze oogde niet in de stemming voor een geanimeerd gesprekje in het voorbijgaan en nam na ter begroeting van een vluchtig hoofdknikje plaats aan de telefoontafel. Het was wijs haar niet in het voornemen te storen. Ze griste naar de telefoonhoorn, maakte met de losse pols een gebaar naar boven ten teken waar ze was en draaide aan de hand van een visitekaartje het nummer... Ze namen de trap en liepen op de kamer met de openstaande deur toe...

Ze was ondertussen opgestaan, weinig aandacht aan het slonzige voorkomen besteed en naar de dressoir geslenterd. Ze stond met de rug naar ze toegekeerd, mixte een gin-tonic en nam een teug. Cosgrove kuchte discreet om zijn aanwezigheid en merkte op: 'Fijn dat jij je samenpakt en terugvalt op slechte gewoontes... We begonnen ons al zorgen te maken...'

Ze keek over de schouder achterom, glimlachte en zei: 'Soms zijn slechte gewoontes redmiddelen die je door slechte periodes heen helpen en volstaan alternatieven niet. Soms is het heilzaam als je een zwarte periode in het leven voor een moment aan je voorbij laat gaan en voor jezelf kiest met een drankje, sigaret, muziek en bovenal rust... Heeft het zin te vragen of er nieuws is?'

Cosgrove knikte en antwoordde: 'Maar of je dat allemaal wil of moet weten...?'

Ze reageerde lichtelijk geïrriteerd: 'Behandel me niet als een oud zieltogend, geestelijk wrak dat met fluwelen handschoenen of met verzachtende middelen benaderd moet worden.'

Berman zei: 'Ons is duidelijk gemaakt dat we jou van niets op de hoogte mogen stellen, want, en ik citeer: de aanwezigheid van de vermoeiende, bemoeizuchtige, betweterige jonge dame wordt niet langer getolereerd, maar ja, hun opvatting, betreffende jou, is jou bekend. Het is beter dat je de zaak laat rusten en verder gaat... De zaak reikt kennelijk verder en dieper dan je kunt bevroeden.'

'En door de aangewende geheimzinnigheid en onder de mom van 'nationale veiligheid', zou ik het woord: smeriger, eraan willen toevoegen.'

Cosgrove toonde zich openhartiger: 'Het Huis staat leeg en is door de staat geconfisqueerd. Ze pakken het met manschappen en middelen groots aan, Daalny. Als je niet beter zou weten zou je denken dat het Huis onderdeel uitmaakt van een militaire operatie en het landgoed tot militair

terrein is verklaard. Je weet dat dan andere wetten en regels van toepassing zijn. Ik en mijn collega's in omringende dorpen en districten zijn deze ochtend schriftelijk ervan verwittigd. De laatste bewoners en resterende stafleden werden heimelijk met bussen naar een onbekende bestemming overgebracht. De bewaking is met wachtposten, surveillance en controles aanzienlijk verscherpt en ik hoorde van een betrouwbare bron dat er mogelijk een radiostation wordt opgericht. Wat is er in vredesnaam gaande, Daalny? Vanwaar dat machtsvertoon?"

Ze haalde de schouders op: 'Kennelijk herbergt het Huis meer geheimen dan ze aanvankelijk prijs gaf en is ons totnutoe slechts het topje van de ijsberg bekend, maar direct op de vrouw gevraagd, schiet me de vermeende Duitse invloeden te binnen... Ze waren nota bene onlangs in St. Vallanceshire op geheimzinnig zakenbezoek, Wayne. De gebroeders Entwistle, gemeenteraadsleden en wie weet welke notabele nog meer waren erbij aanwezig... Ik kan me voorstellen dat dat de interesse wekt, want het Huis verwachtte de Duitsers achteraf.'

'Het was een informele, maar gesloten bijeenkomst en er is geen wet die civiele bijeenkomsten verbiedt, dus was er geen gemeentelijke notulist aanwezig. Met welk wantrouwen jij, ik of wij de Duitsers ook betrachten, er bestaat altijd nog de vrijheid van handelsverkeer. De gebroeders Entwistle bevestigden dat een zakelijke ontmoeting betrof, maar slechts tot doel had toekomstige, internationale betrekkingen aan te halen en geen besluiten werden genomen. Ze noemden geen namen van personen of bedrijven en beriepen zich op bedrijfsgeheim. Er bestond geen aanleiding van dwang tot openheid van zaken...'

Ze sloot de ogen en beet op de onderlip, richtte zich tot hen en sliste: 'En uiteraard zijn de Duitsers ondertussen bij nacht en ontij heimelijk vertrokken zonder een spoor achter te laten.'

'Niet helemaal... De limousine waarmee ze arriveerden bleef onbeheerd achter... Blijkbaar zijn ze in ander gereedstaand voertuig overgestapt en weggereden... Het is en blijft speculeren, maar uren later werden er buiten het dorp op open land een brandend personenbusje ontdekt en bandensporen van een ongeregistreerd landend, kerend en opstijgend vliegtuigje ontdekt...'

'Leverde de achtergelaten limousine nog iets op?'

'Aan de hand van het nummerbord werd de eigenaar achterhaald... Het is Mrs. Goldweight, maar dat je wel verwacht. Wat er echter op de achterbank werd aangetroffen zal je vast meer interesseren en ik geloof niet dat Mrs. Goldweight de hand in het spel heeft...'

Haar nieuwsgierigheid was gewekt. Ze plofte neer in een fauteuil...

Hij vervolgde: 'Er was een lege picknickmand... Een dienblad met een fles champagne in een koeler met twee glazen, pralines, een vaasje met gele irissen en een handgeschreven briefje in een gele envelop. Het briefje was aan jou geadresseerd en op de envelop zag men duidelijk vuurrode lipsticksporen alsof iemand met volle overgave de envelop had gekust... Gele Irissen? Het zijn je lievelingsbloemen...'

'Zeg me alsjeblieft dat het niet waar is. Dat de verwrongen geest hier was? Zo dichtbij?'

'Minceresseau? Dit alles vormt geen bewijs voor haar directe aanwezigheid. Het bewijst dat ze in deze zaak mogelijk betrokken is, meer niet. Ze opereert graag achter de schermen. Ze kan iemand ertoe hebben opgedragen het schouwspel te ensceneren, maar hoe dan ook, ze heeft aan de obsessie voor jou kennelijk niets ingeboet... Het was vast moeilijk voor haar de verleiding te weerstaan om jou weer te zien...'

Ze verzuchtte: 'Ze lijkt altijd weer ergens op mijn weg onverwacht als een geest van het verleden op te duiken. Ik neem aan dat je de brief las...'

'Met jouw permissie, hoop ik. Ze richt zich met liefdevolle, toegewijde woorden van haar gevoelens tot je: *een limo, champagne, chocolade en wederzijds intens vol verlangen... Waar anders kunnen we met een snel kloppend hart flirten in het verleidende maanlicht van romantiek, fantasie en begeerte? Xxx, jouw toegewijde M.*

Berman merkte op: 'Het klinkt niet aanstootgevend of dreigend, eerder de woorden van iemand die openhartig een liefdesverklaring betuigt... Maar ja, wie wil in Godsnaam, gezien haar naam en reputatie, bij vol verstand met zo'n narcistische, sadistische psychopaat alleen zijn?'

'Ze laat me met niet te misverstane woorden weten dat ze mij niet vergeten is en herinnert me aan een afspraak die ze destijds eenzijdig met me maakte. Maar iets zegt me dat ze vurig wenst dat ik

nederig geknield naar haar toe gekropen kom en in haar mijn absolute meerdere erken.

Fundamentele karaktertrekken veranderen nooit. Nooit ofte nimmer verlaag ik me tot dat niveau of geef ik me aan haar over.'

Berman merkte op: 'Pas goed op jezelf, Daalny... Weersta de verleiding om niet in duistere gedachten of vrees te verzinken. Oefen geduld, want ergens op de wereld wacht de galg op haar en ben je van haar bevrijd. Niemand ontsnapt immers voor altijd aan het zwaard der gerechtigheid en gelukkig heeft de waarheid vaak de onhebbelijkheid dat het zich vroeg of laat manifesteert. Wat zei je eens? Ook met een theelepels kun je onder de aarde de waarheid blootleggen... Het zou me niet verbazen dat een hoogst intelligente perfectionist als zij uiteindelijk door een onderschat, vergeten of aan de aandacht ontsnapt detail ten val wordt gebracht. Niemand is onfeilbaar...'

'Als je probeert me op te beuren lukt je dat aardig. We moeten de feiten echter niet negeren, want zo lang ze in Berlijn op hoog niveau de bescherming van de SS geniet, geniet ze terdege de status van onaantastbaar... De geschiedenis leert: duistere geesten zoeken, vinden en voeden elkaar... Mijn intuïtie zegt me, mijn vrienden, dat het vertrek van de Duitsers slechts van tijdelijke aard is. Iets in St. Vallanceshire wekte de interesse in dusdanige mate dat ze ter onderhandeling hierheen kwamen en min of meer in de openbaarheid traden. Geloof me, de Duitsers doen niets zonder reden en het is wijd en zijd bekend dat wereldwijd ter meerdere eer en glorie van het Duitse Rijk allerlei Duitse wetenschappers, zakenmannen, ambassadeurs en propagandisten actief zijn. Let op mijn woorden: ze keren vastberaden terug als er iets ter verrijking te halen valt en geven uit fanatisme niet op!'

Berman merkte op: 'En met mannen als de gebroeders Entwhistle is de deur op een kier gezet.'

Cosgrove zei: 'Laat ons niet op de zaken vooruitlopen. Ik geef toe, de situatie bevalt mij niet en geeft me een naar voor gevoel, maar zo lang we de achtergronden niet kennen lossen speculaties niets op. We blijven observeren en zullen zien, maar bedenk dat we er alleen voor staan en discretie moeten betrachten... Een vermoeden reikt niet toe en mijn superieuren zullen tegen vooraanstaande mannen als de gebroeders Entwhistle onder geen voorwaarde of greintje bewijs manschappen ter beschikking stellen louter op basis van mijn blauwe ogen... De gemeente behartigt in deze zaak kennelijk zijdelings bepaalde, misschien discutabele belangen, misschien volgen sommige ambtenaren een eigen agenda of handelen in ambtelijk geheimhouding en is onbekend tot in welk hoog niveau de activiteiten reiken...'

Ze knikte en beaamde: 'Het is een vertrouwenskwesitie en hoogst riskant bij de gemeente als klokkenluider op te treden, te meer omdat er geen bewijs is... Ik wil niet alle ambtenaren over één kam scheren, maar je hebt in die kringen maar één of twee nodig die voor de zaak bezweken... De zaak is wellicht de interesse van de Nationale Veiligheidsdienst waardig...'

'Van die lieden krijg je zelden hoogte, Daalny... Ze vertellen je niets meer dan dat zij voor noodzakelijk achten en opereren volgens het 'alleenrecht-principe'... In een notendop betekent dat: loop ons niet voor de voeten en houd je gedeisd... Het woord: transparantie, is ze volkomen vreemd en ze hebben het stilzwijgen tot een ware kunst verheven... Het zou me niet verbazen als ze achter de schermen de zaak al in onderzoek hebben, omdat er een mogelijke link met het Huis bestaat...'

'Het is allemaal te vaag en te oppervlakkig, Wayne! Ik kan maar moeilijk verkroppen dat ik geduldig, duim draaiend en theedrinkend moet afwachten, terwijl ik weet dat in dit dorp achter verschillende deuren antwoorden worden verborgen!'

Berman waarschuwde: 'Wees voorzichtig, ook al gaat de gedwongen positie tegen je aard in... Leg je bij de huidige situatie neer... Er zijn blijkbaar meer onberekenbare partijen erbij betrokken dan je dacht en ik wil geen plek voor je in het mortuarium reserveren...'

Ze schudde afkeurend met het hoofd, balde de vuist en sliste boos: 'Het is ongeloofelijk... Er is zoveel gaande met zoveel betrokken partijen en niemand die met zekerheid weet of het samenwerkingsverband überhaupt iets oplevert of wat de locatie van de verloren ijzermijn van Lady Vallance Verity is of de toegang... Ze sloot, volgens overlevering, de mijn ruim 600 jaar geleden, liet ter voorkoming van ontdekking niets aan de toeval over en slaagde totnutoe glansrijk erin... Wat veranderde dat men nu de waarheid denkt te kennen en kennelijk heimelijk samenspanst...? Bedenk, mijn vrienden, wat de omvang, gevolgen en nationale belangstelling van zo'n grote historische blootlegging zou zijn als de ontdekking tijdens een regulier archeologisch onderzoek en

betrokkenheid van erkende, gerenommeerde wetenschappelijke instituten werd gedaan. De omvang van hun stokoude bibliotheek, documentatie en archieven is onmetelijk en zij schitteren in afwezigheid? Wat is ontdekt dat hen wordt onthouden en ze buiten spel worden geplaatst? Ik kan niet geloven dat 'iemand' in dit dorp zo'n grote ontdekking deed. Zoiets blijft onmogelijk geheim. Kom op, als iemand bij de groenteboer een appel pikt, weet binnen een uur iedereen het...'

'Het antwoord komt dus vast van iemand voorbij de dorpsgrens, misschien voorbij de landgrens...'

'Waarom moet ik ineens aan Berlijn denken? Het lijkt de enige logische conclusie...'

'We zullen het misschien nooit weten.'

'En ik heb helaas niet de tijd om het een en ander na te trekken. Ik heb zojuist vernomen dat het heilzaam is dat ik een poosje ergens anders verblijf en ter voorspoedige aansterking van geest en lijf met ontspannende vakantie ga.'

'Ik ben voorstander van Vera's voorstel...'

Ze reageerde verrast: 'Je weet ervan?'

'We werden allen van haar plan in kennis gesteld en ondersteunen haar erin. Is bekend waar jij je welverdiende vakantie gaat vieren?'

Ze knikte: 'Ze heeft alles goed uitgestippeld... We keren na twee jaar terug naar een idyllisch, rustgevend kustoord waar de tijd in meerder opzicht stilstond, werkelijk niets opzienbarend gebeurde en waar de wilde buitenwereld onopgemerkt aan voorbij raasde. Het dorpje, nog kleiner dan ons dorp en met veel lager inwoneraantal, heet: *Old Hidewall*... Kennen jullie het? District *End Willows*, wellicht?'

De mannen keken elkaar met vragende blikken aan en schudden met het hoofd.

Ze vervolgde: 'Het verbaast me niet... Zelden bereikt de buitenwereld nieuwsberichten van dat dorp... Tot het moment dat ik er kwam was het vrij conservatieve dorp ook mij volkomen vreemd, maar toegegeven, op een paar eigenaardigheden en incidentjes na, was het verblijf aangenaam en de geschiedenis voor mij leerzaam. We leerden interessante bewoners kennen, maakten kennis met de cultuur en folklore en cuisine en prachtige wandelgebieden aan de kuststrook...'

'Het is dus voor herhaling vatbaar?'

'Absoluut, maar de ervaring leert dat een herhaling nooit ofte nimmer de eerste ervaring evenaart en teleurstelling vaak op de loer ligt, maar een kans verdient het wel degelijk...'

Cosgrove stelde voor: 'Old Hidewall? End Willows? Ik kan informeel navraag doen hoe de situatie er momenteel is...'

'Ik ben je erkentelijk... Een beetje voorbereiding is altijd mooi meegenomen.'

Vera kwam glimlachend, bijna genoegzaam de kamer binnengewandeld en het gesprek stokte.

Ze zei: 'Ik voerde een beschaafd gesprek met Mr. Harroquedale en wendde al mijn charmes aan. Hij toonde zich, na enig gesputter en het aanhoren van mijn argumenten, begripvol, toen ik opmerkte dat ik een erg vervelend karaktereigenschap heb als ik ontdek dat hij je de komende week benadert. Hij bleef aanvankelijk erop aandringen en me te paaien, maar ik denk dat de boodschap overkwam en dat je de komende week mij toebehoort. Lady Vallance Verity moet haar beurt maar afwachten en na 600 jaar lijkt me die extra week geen verschil te maken.'

Ze vroeg: 'Gaf hij een aanwijzing waarom hij zich uitgerekend tot mij wendde?'

'Nee, maar hij heeft duidelijk de zinnen op jou gezet. Dat staat voor mij vast. Het lijkt erop alsof hij iets speciaals verwacht of wenst. Iets dat alleen jij kunt bezorgen... Hij stelt grote vertrouwen in je.'

Ze zocht vergeefs naar een verklaring: 'Ik zou niet weten wat...? De zaak: Lady Vallance Verity, is voor mij een gesloten, onbeschreven, 600-jaar oud boek zonder index, titel of omslag. Het voelt alsof het me met een blanco landkaart wordt aangereikt en ik als een klein, onwetend kind met een kaarsje in de donkere nacht erop uit wordt gestuurd... Eerlijk gezegd weet ik niet eens waar ik moet beginnen...'

'Je zou volgende week kunnen beginnen met de dossiers die gisteren werden geleverd.'

'Daar weet ik niets van.'

'Ik hield het voor je verborgen om te voorkomen dat je meteen met hart en ziel erin stort en alles om je heen vergeet. Je neigt soms onbewust ertoe, weet je. Ik heb ze in de trapkast weggeborgen, de

deur op slot gedaan en de sleutel verstoppt. Ik ben benieuwd of jij de beheersing voor ons vertrek kunt bewaren en de deur niet forceert. Hij vroeg of er voor vertrek nog tijd was voor een ontmoeting met twee vertegenwoordigers 'met vitale informatie' die dringend een gesprek met je wensen... Hij klonk ernstig en adviseerde dat je in eigen belang naar ze moet luisteren, want je zult verbluft staan, maar ik bleef standvastig... Volgende week ontmoet je ze... Een van de twee, een vrouw, zal zich als: Winnefried Dion, aan je voorstellen... Winnefried Dion? Ken je die vrouw?' Ze schudde ontkennend met het hoofd: 'De naam zegt me niets, maar ik ben benieuwd naar haar verhaal. Ze kan vast meer vertellen van Lady Vallance Verity als Mr. Harroquedale haar min of meer naar voren schuift. Hij lijkt geobsedeerd door de oude dame, maar wat bedoelt hij met: in mijn eigen belang? Heeft hij niets concreet van haar verteld?'

Vera haalde de schouders op: 'Nee, en het interesseert me momenteel geen zier. Zij en haar compagnon verblijven de komende week bij hem te gast.'

Berman richtte zich tot Vera: 'Besef je wel wat je haar aandoet? Ze laat in moeilijk te beteugelen nieuwsgierigheid onbeantwoorde prangende vragen achter en gaat ter afleiding naar een Godvergeten oord dat niets te bieden heeft...'

Vera keek hem streng aan: 'Het is niet jij die voor haar moet zorgen als ze oververmoeid ineenzakt, een zenuwinzinking nabij is of erger of in een ziekenhuis of kliniek wordt opgenomen. Mijn eerste prioriteit en grootste zorg is haar welzijn en bescherming en niet het najagen van ambities van een zakenman of de nalatenschap van een oeroude, schimmige Lady...'

'Je gelooft er niet in, nietwaar?'

'*Ik geloof*' blijkt te vaak een doodlopende, hobbelige weg met valkuilen in de queeste naar '*ik weet*' en ik geloof, en misschien ben ik zwartgallig erin, dat als ik me toch vergis en ergens het eeuwenoude geheim van de Lady voor het oprapen ligt, dat het beter onaangeroerd blijft.'

'Probeer je ons angst aan te jagen voor een oud geheim?'

Ze schudde met het hoofd: 'Nee, ik wil je waarschuwen voor hedendaagse eventuele gevolgen van de ontdekking. Ik wil je waarschuwen voor de golf van onuitputtelijke hebzucht, kapitalistisch machtsvertoon en kille egoïsme die als een donkere wolk over het dorp zal rondwaren... De geschiedenis leert ons dat de meesten er niet goed mee kunnen omgaan... Des te hoger de kring, des te groter de risico's. Ik hoop dat de Lady destijds de mogelijk gevolgen eveneens erkende en dat dat de leidraad was de mijn te sluiten, getuigen uit de weg te ruimen en geografische coördinaten uit de geschiedenis te wissen... Het zou de naamgeefster van het dorp sieren en haar alle eer aan doen. We mogen louter uit nationalistisch sentiment de motieven van onze autoriteiten niet vergeten...'

Ze viel haar bij: 'Je hebt gelijk en het plaatst me direct voor een moreel dilemma... Uiteraard heb ik liever 'wij' dan 'zij', maar wat is ons einddoel uiteindelijk ermee? Ik begin je betoog te begrijpen, Vera, hoe de zaak ook afloopt en ongeacht wie tot de mijnwinning overgaat, de kans is immens dat het ijzer voor militaire doeleinden wordt ingezet en dood en verderf zal zaaien. Alle wereldse tekenen duiden erop en een angstbeeld ontvouwt zich dat St. Vallanceshire strijdtoneel wordt van ordinair, dubieus winstbejag, schaamteloze machtspolitiek en...'

Berman merkte op: 'Het is dus eigenlijk beter dat het geheim onopgehelderd blijft.'

'De andere zijde van de medaille is: wie kan de grootse waarde van zo'n uniek en historisch ontdekking überhaupt weerstaan? Geen rechtgeaarde wetenschapper laat zo'n grote kans schieten.'

Vera was resoluut: 'Het was beter dat de persoon die eens over haar begon het zwijgen bewaarde. Hij of zij ontketende bewust of onbewust een kettingreactie...'

Berman zei: 'En hoopte misschien op een riante beloning.'

'Ik deel Vera's vrees, want op het podium is geen ruimte voor een zilveren medaille.'

'Ben jij in deze zaak buiten Mr. Harroquedale ook door andere partijen benaderd?'

Ze schudde met het hoofd: 'Ik speel kennelijk voor anderen een ondergeschikte rol.'

'Wat weet hij wat anderen niet weten en heeft betrekking op jou?'

Ze moest het antwoord oprecht schuldig blijven: 'Ik kan alleen maar hopen dat ik niet de interesse van anderen wek en zo moet ontdekken wat er in vredesnaam gaande is.'

Ze richtte zich tot Vera: 'Jouw kennende heb je al contact met Seacrown Arms opgenomen en met

Mrs. Jarre gesproken.'

'Ja en nee... Het was geen probleem met Seacrown Arms contact te leggen of twee kamers te reserveren, maar ik sprak kort met de nieuwe eigenaresse Krystyna Longina. Ze heeft een vreselijk accent en klonk deftig. Ze vertelde dat de vorige eigenaresse, Mrs. Jarre, ongeveer twee jaar geleden, na een reeks van ingrijpende gebeurtenissen in de privésfeer, het hotel van de hand deed en met haar drie thuiswonende kinderen wegtrok.'

'Geli, Quadflieg en Enzo... Twee jaar geleden, zeg je... Dat was in hetzelfde jaar dat we er een bezoek brachten... Ik had niet gedacht dat er zulke zwaarwegende problemen heersten die tot zo'n besluit konden leiden... Wat zou er gebeurd zijn?'

Ze haalde de schouders op: 'Ze liet zich discreet niet erover uit en het zijn bovendien niet jouw zaken, dus bemoei je er niet mee.'

Berman vroeg: 'Je weet tegen wie je dat zegt? Je biedt haar nota bene een reden erheen te gaan op een presenteerblaadje.'

Vera kruiste de armen en keek haar streng aan.

Ze zei: 'Laat me niet merken dat jij de neus in andermans zaken steekt, jonge dame! Ga niet naar iets op zoek dat er niet is en voorkom problemen!'

Ze zei met het allerliefste gezicht: 'Ik zal me als braaf meisje netjes gedragen.'

Ze keek haar met achterdocht onderzoekend aan: 'Nou let ik helemaal op je!'

Het 'brave meisje' zag de kans schoon, toen Vera haar voor een ogenblik alleen met Cosgrove en Berman achterliet. Ze boog zich lichtelijk voorover en richtte zich tot beiden...

Ze fluisterde in een snelle woordenstroom: 'Ik heb weinig tijd... Wayne, verleen me een gunst... Als je toch informeel naar Old Hidewall informeert kun je het zoekveld verbreden door ook voorzichtig naar Ms. of Mrs. Krystyna Longina te informeren... Ik weet niet waarom, maar ik kan maar moeilijk geloven dat in een onbekend, afgelegen gehucht bij toeval in een ongekend snelle tijd tot een hotelovername wordt overgegaan... Ik had eerder geloofd dat als Mrs. Jarre uit onbekende beweegredenen het hotel had gesloten, het hotel tot leegstand was gedoemd... Denk na, vrienden, welk zakenman of -vrouw investeert in vredesnaam bij vol verstand als nieuw project in een hotel als bij hoogseizoen slechts een handjevol gasten worden verwelkomd? Ik kreeg niet de indruk dat Old Hidewall commerciële plannen ambieerde het dorp tot een heus toeristisch trekpleister te maken om de hotelkamers te vullen... Er is daar iets voorgevallen...'

Cosgrove merkte op: 'Het is ongelofelijk hoe jouw brein soms werkt.'

'Wellicht vergis ik me, maar soms volstaat een flardje informatie om me op weg te helpen. Ik voel het aan mijn kriebelende wenkbrauwen dat er iets mis...'

'Je vraagt wel veel van me...'

'En ik vraag je dat nog snel te doen ook, want overmorgen staat het vertrek gepland.'

Ze richtte zich vervolgens tot Berman.

Hij zei snel: 'Ik zou niet weten wat ik in deze zaak voor je kan betekenen.'

'Integendeel... Je hoeft straks maar één telefoontje te plegen met je bevriende collega's van het regionaal forensische centrum en ernaar informeren of er in die tijd verdachte sterfgevallen in Old Hidewall werden gemeld die mogelijk gelinkt kunnen worden aan de Jarres... Er is onder jouw vakgenoten vast wel iemand die iets weet en ik weet dat jullie elkaar in uitzonderlijke situaties op de hoogte houden en maandelijks in een wisselend medisch sociëteit samenkomen. Het is feitelijk niets meer dan een oud, vastgeroest herenclub die... Maar goed, ik zal er verder over zwijgen...'

'Je denkt aan een misdrijf?'

Ze aarzelde voorbarig te antwoorden: 'Mrs. Eva Jarre trok weg vanwege 'ingrijpende privéomstandigheden'. Ik kan niet helpen er niet aan te denken, maar wat anders kunnen de woorden betekenen...? Iets gebeurde er...'

'Ik ken iemand op de ideale positie... Harley Harms... Hij is belast met de landelijke registratie, documentatie en archivering en langs hem gaan dossiers van forensische onderzoeken van gesloten opgeloste en onopgeloste politiedossiers... Als in Old Hidewall destijds een politieonderzoek in een strafzaak plaatsvond en de naam Jarre was vermeld dan kan hij dat achterhalen...'

'Maar niet in zaken als een evident ongeluk, ziekte of...'

'Zulke zaken worden doorgaans aan de gemeente en politie-eenheid gemeld en lokaal afgewikkeld. Het is in St. Vallanceshire niet anders... Er moet met een sterfgeval niet alleen gereide twijfel bestaan omtrent de oorzaak en omstandigheden, maar benodigd ook een geoefend oog dat dat erkend...'

'En als dat laatste ontbreekt of achteraf onweerlegbaar wordt aangemerkt als... tja, wat zijn de juiste woorden...? Onervarenheid? Incompetentie? Gebrek aan inzicht en middelen...?'

'Op een officiële berisping na volgt meestal geen tenlastelegging.'

Ze plaatste enig voorzichtigheid in de woorden: 'Ik wil niets insinueren, maar als blijkt dat de verantwoordelijke, dienstdoende politieagent en zoon van Mrs. Jarre... Remco Jarre...'

Cosgrove begreep en vulde aan: 'Elke agent heeft in het belang van waarheidsvinding onvoorwaardelijk de plicht en zonder aanzien des persoon de wet te handhaven en stappen te ondernemen om verdenking van eventuele belangenverstrengeling, medeplichtigheid, fraude, vervalsing of omkoping en belemmering van de rechtsorde te voorkomen. Het zijn zwaarwegende aantijgingen, en indien waar, mogelijk met ver strekkende gevolgen, maar vooralsnog niet of überhaupt aan de orde... Je fantasie gaat met je aan de haal. Het zijn de feiten die tellen...'

'En de bewijzen liegen niet. Ik weet het... Ik wil naam noch reputatie van één van jouw collega's ongegrond besmeuren met laster en smaad, want er bestaat geen greintje bewijs of aanwijzing, maar wat als hem iets overkwam?'

'Een politieagent die tijdens de uitoefening van zijn dienst het leven laat? Zulk nieuws was me vast niet ontgaan en was in de kleine politiewereld zeker niet onbesproken gebleven, laat staan dat een grootscheeps onderzoek naar feiten of omstandigheden in Old Hidewall niet had plaatsgevonden. De pers had zich overigens op zo'n zaak gestort als gieren op een kadaver en breed uitgemeten...'

Berman viel hem bij: 'Zulk nieuws was mij of mijn collega's ook niet ontgaan, Daalny.'

Ze knikte: 'Ik geloof jullie op het woord, maar ook als de doodsoorzaak een ongeluk of het tragische einde van een ziekte was? Het zijn jullie eigen woorden, mijn vrienden... Een aan de gemeente aangereikte overlijdensakte volstaat, toch...?'

'Zo gemakkelijk, zoals jij het stelt is het niet... Valsheid in geschrifte in zo'n situatie is een ernstig strafbaar feit... Je hebt handtekeningen van de huis- en of schouwarts nodig, getuigen en een medewerker van de gemeente, de begrafenisondernemer en misschien de lokale kerkgemeenschap... Je bent wel erg zeker van je zaak. Ik begin me langzaamaan af te vragen of een bezoek aan Old Hidewall wel zo verstandig is...?'

'Des te meer ik eraan denk, des te gemotiveerder ik raak. Zie het als een test die ik mezelf opleg... Ik vertrouw me op mijn intuïtie en ga er soms prat op... Ik opper niet zomaar lukraak iets... Ik weet niet wat de herkomst is, maar het behoeft mijn leven meerdere malen voor dreigend gevaar en toonde zich sinds mijn meisjestijd als een betrouwbaar fluisterende metgezel en raadgever... Ik kan het niet negeren of doofheid veinzen, maar besef ook dat ik me erbij moet neerleggen dat de fluisterende stem zich eens in stilzwijgen kan hullen... Er is geen vezeltje in mijn lichaam dat echter nu iets anders zegt: er is daar iets gebeurd en in de doofpot gestopt!'

'Het is allemaal vergezocht, Daalny.'

'Eens en voor altijd, Wayne... Old Hidewall is een gesloten gemeenschap die sinds mensheugenis gewoon is problemen intern op te lossen... Vertrouw me... Heb ik je ooit teleurgesteld...?'

Zijn verbaasde blik gleed naar Berman en hij zocht naar de juiste woorden: 'Maak je nu een grap of is dat een serieuze vraag?'

Het was niet het antwoord dat ze verwachtte of op hoopte.

Ze kruiste demonstratief de armen en zei met opgewonden stem: 'Doet het je niets dat ik in vertrouwen mijn ziel en zaligheid openbaar? Jullie noemen je mijn vrienden en zeggen dat jullie van me houden, en nu vraag ik slechts een kleine gunst en jullie keren je tegen me! Ik kon net zo goed naar hiernaast, naar Gavin, gaan en vragen of hij mij wil zegenen... Willen jullie dan echt dat ik naar Old Hidewall ga en zonder enige voorkennis op eigen houtje en met alle risico's van dien een onderzoek start?'

Cosgrove kalmeerde haar enigszins en gaf toe: 'Goed, kalmeer je... Je weet heel goed dat we jou

niet in de steek laten en een beetje graven kan, denk ik, geen kwaad als we geen opzien baren.'

Berman vroeg: 'En hoe moeten we jou informeren? Vera waakt immers als een leeuw over je... Ze is niet dom, weet je... Ze krijgt vast argwaan als ze ons in de tussentijd samen ziet en geen man wil bij vol verstand bij haar zijn als ze tegen je uitvalt... Wie weet hoe ze jou terechtwijst...?'

'Dan moeten we in creativiteit schitteren en moet de boodschap kort maar krachtig zijn...'

Ze bloeide op, kreeg weer een bloes op de wangen en voelde zich energiek. Ze had echter geen idee welk mysterie haar in Old Hidewall te wachten stond...

De volgende ochtend...

Ze was de geordende, ruime voorbereiding van Vera gaandeweg gewoon geraakt en liet haar ongemoeid. Ze zou immers meer in de weg lopen dan een heuse bijdrage aan het resultaat kunnen leveren. Ze had zonder het toeziende oog van Vera anders de reistas ongetwijfeld in twee woorden: *achteloos volgestopt*, zonder een blik ter controle of goedkeuring of noodzakelijkheid...

Al vroeg in de ochtend vouwde Vera op de strijkplank de gestreken kledingstukken netjes op en plaatste die met zorg in de reistas en een koffer. Toiletartikelen en make-upkoffer werden stuk voor stuk gecontroleerd en indien nodig aangevuld, dan wel vervangen...

Ze kwam goed uitgerust met warrige haren in haar kreukelige lila peignoir de keuken binnen geslenterd, bleef even stilstaan en observeerde Vera's handelingen. Ze begroette haar in het voorbijgaan met een vluchtige zoen op de wang en plofte neer op een eetstoel. Ze greep naar de koffiekant, schonk een mok halfvol en nam een ferme teug. Ze griste naar het sigarettendoosje voor haar op het tafelblad, stak een sigaret op en blies een grote rookwolk uit. Ze raadpleegde de wandklok en haar blik gleed naar Vera...

Ze vroeg: 'Vind je het niet overdreven om nu al met de bagage voor morgen te beginnen?'

'Een echte dame bereidt zich altijd goed voor om tijd te sparen voor andere 'delicate' zaken, zoals ik bijvoorbeeld... Ik heb je toiletas, tenminste wat ervoor door moet gaan, bekeken en op een oogpotlood, wat oogschaduw, een harige kam en borstel en een leeg parfumflesje onder een stoflaagje, trof ik niets aan. Straks gaan we je cosmetisch aankleden.'

'Oh, mijn God, nee, niet een bezoek aan een truttig kapsalon, parfumerie en schoonheidssalon, waar in de wereld van façade het vrouwelijke, ideale schoonheidsbeeld op een voetstuk is geplaatst en angstvallig de tekens van het ware gezicht verborgen wordt gehouden. Ik ben niet het type dat zich aan het gewenste beeld van de schone schijn conformeert...'

De woorden maakten geen indruk en Vera vervolgde: 'Over je garderobe heb ik geen aan- of opmerkingen... Meer dan lof... Het getuigt van smaak, elegantie en klasse...'

'Dat wil ik geloven... Het merendeel is door jou aangeschaft... Het is voor mij vaak een verrassing wat ik op bepaalde dagen of bij speciale gelegenheden draag...'

'Wees blij dat ik aan jou en aan de beeldvorming werk... Er zijn velen die veel zorg en aandacht aan het voorkomen besteden, omdat ze dat in tegenstelling tot jou belangrijk vinden, jonge dame, en zich afvragen hoe het zover met jou is gekomen...? De eerste indruk is onuitwisbaar...'

Ze grinnikte geamuseerd: 'Ik kan niet ontkennen: de heersende, moderne schoonheid verkoopt, maar wat zegt men wel eens: ijdelheid der ijdelheden, alles is ijdelheid? De tekenen van de tijd: men maakt zich te veel zorgen, zijn bloednerveus en gespannen wat een ander ervan vindt en klampen zich vast aan voorgeschreven ideaalbeelden...'

'Moet je nu alles kritisch benaderen?'

'Wat is er mis met grijze lokken, rimpels, kraaienpoten, oneffenheden, sproeten en moedervlekken of andere tekens van de tand des tijds? Waarom zijn we sinds mensheugenis toch zo gefascineerd of geobsedeerd van de eeuwige droom van de perfecte schoonheidsideaal en schuwen we geen middel het natuurlijke proces van ouderdom te keren...?'

Ze viel haar lichtelijk geërgerd in de rede: 'Je hebt je punt gemaakt, maar dat pleit je niet vrij van een hygiënische verplichting in ons huis, jonge dame... Het is geen verzoek en staat niet ter

discussie open, maar voordat we straks naar buiten gaan heb jij een bad genomen, netjes gekleed en voor de spiegel enige activiteit getoond er representatief uit te zien! Mens, je ziet er onbeschrijfelijk uit alsof je wekenlang in een oerwoud rondwaalde...! Soms denk ik dat hygiëne een volstrekt onbekend terrein voor je is... Niet iedereen is gecharmeerd door de penetrerende walm van zweet, sigarettenrook en alcohol die je tentoonspreidt...'

Een diepe, klagende zucht ontsnapte haar, maar ze stemde zonder pruttelen schoorvoetend erin toe. Haar aandacht gleed naar een gesloten envelop voor haar op het tafelblad. Er bevond zich naam van de geadresseerde noch naam van de afzender noch postzegel erop. Ze toonde haar de envelop... Vera reageerde snel: 'Kijk niet naar mij... Mijn correspondentie verloopt doorgaans zoals het hoort... Je weet wel... Een naam van en aan wie, een afgestempelde postzegel en een postbode die tijdens de ochtendronde de brief keurig aan de voordeur bezorgt... Ik respecteer je privacy en liet de envelop daarom ongeopend. De anonieme brief is vast voor jou bestemd... Iemand, vast één van jouw obscure vriendjes, verborg de envelop in de ineengevouwen ochtendkrant, omdat hij of zij kennelijk weet dat jij normaliter als eerste hier de krant openslaat. Wat is er mis met de goede oude tijd dat men de moeite getroostte en aan de deur stond, aanklopte en gewoon vertelde wat men wilde? Ik was vroeg op en nam de krant van de krantenjongen in ontvangst... Je weet wat ik van dit onnodig geheimzinnig gedoe vindt als ik word buitengesloten...'

Ze sloot de reistas en koffer en nam ze ter hand. Ze liep naar de hal, plaatste ze naast de trap en haar stem weerklonk...

Ze riep haar toe: 'Ik leg boven alvast je kleding klaar en laat de badkuip vollopen!'

Ze opende de envelop en haalde een afgescheurd blaadje van een notitieboekje tevoorschijn. Ze herkende de herkomst in een oogopslag en mompelde afkeurend hoofdschuddend met een diepe zucht: erg creatief, Wayne...

Ze las: eerste bevinding, inzake Remco Jarre. Tot twee jaar geleden in dienstverband. Goede staat van dienst. Onverwacht overleden, natuurlijke dood op 29 juni '34. Vervangen door brigadier Dolph Barnsteen, gestationeerd in End Willows... Ik zoek discreet contact... Nader informatie volgt....

Ze keerde het blaadje om en las: *geen onregelmatigheden die een onderzoek rechtvaardigt.*

Ze reageerde met gemengde gevoelens. Enerzijds lichtelijk teleurgesteld vanwege de mogelijkheid dat ze zich wellicht had vergist en anderzijds om de tragische dood van een sympathieke man die ze destijds ontmoette. Ze bleef echter standvastig bij de eerste gedachte dat Old Hidewall geheimen herbergde en een onderzoek terdege rechtvaardigde...

Met het geklop op het venster schrok ze wakker vanuit een diepe gedachtegang. Ze keek schuin opzij en ontdekte buiten Berman achter het venster. Ze kwam haastig overeind en liep naar het venster. Ze opende het venster en keek hem een vragende blik aan...

Hij oogde lichtelijk buiten adem en fluisterde voorzichtig: 'Is het veilig te praten?'

Ze knikte en stelde hem gerust: 'Ze is naar boven gegaan... Hebben jij en Wayne wel geslapen vannacht?'

'Als jij ons te werk stelt, werken we ook en soms is het beter met collega's buiten werk- of diensturen dan gedurende de reguliere pauzetijden te telefoneren als je weet waar je ze kunt bereiken. Gisteravond sprak ik met een collega en informeerde naar recente gebeurtenissen in Old Hidewall. Hij beloofde het tijdens zijn nachtdienst na te trekken en hield woord...'

'Laat me raden: hij vond niets.'

'Wees niet zo pessimistisch... Hij vond één dossier uit die tijd... Ongeveer een uur geleden, na zijn nachtdienst, belde hij mij... Het betrof een oudere heer, ene Kendrickson, uit dat dorp dat ten gevolge van een verkeersongeval om het leven kwam... Zegt jou de naam iets?'

'Kendrickson? Uiteraard, de oude man die in het hotel woonde... De man met de verrekijker... Hij verliet het hotel nooit, meen ik me te herinneren... Een ongeluk, zeg je, maar ik dacht dat... Ach, natuurlijk, bij verkeersongevallen met letsel of erger wordt de politie altijd gealarmeerd... Wat gebeurde er met de arme man?'

'Het was een zaak die men binnen de dorpsgrens niet kon oplossen en door Jarre bij de autoriteiten